

Normă privind asigurările de garanții

= PROIECT PENTRU CONSULTARE PUBLICĂ =

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 21 alin. (1) lit. a), art. 26 alin. (2) lit. a) și e), art. 28 alin. (2) lit. a) și alin. (3) și art. 34 alin. (2) lit. a) și k) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 179 alin. (4) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 36 alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. g) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 2021,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. 1. – Obiectul și domeniul de aplicare

(1) Prezenta normă reglementează:

a) cadrul general privind categoriile de asigurări de garanții care au drept obiect garantarea unor obligații principale ale asiguratului în sensul prevederilor alin. (5);

b) cerințe minime privind subscrierea riscurilor aferente asigurărilor de garanții.

(2) Prezenta normă se aplică societăților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, autorizate conform prevederilor legale pentru clasa de asigurări menționată la alin. (1).

(3) Termenii și expresiile utilizate în prezenta normă au semnificațiile prevăzute în Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În sensul prezentei norme, sintagma „asigurări de garanții” cuprinde condițiile generale și speciale ale contractului de asigurare, polița de asigurare aferentă și, dacă este cazul, alte documente emise asiguratului și/sau beneficiarului de către societate în legătură cu un astfel de contract, prin care aceasta își asumă obligații de plată, potrivit legislației care reglementează dreptul comun în materie contractuală.

(5) În sensul prezentei norme, sintagma „*obligații principale ale asiguratului*” se referă la obligațiile asiguratului față de un terț beneficiar, izvorâte dintr-un raport obligațional de bază sub forma unui contract încheiat între aceștia ori reglementat prin lege, a căror îndeplinire este garantată printr-o asigurare de garanție.

Art. 2 – Categoriile de asigurări de garanții

(1) Asigurările de garanții care fac obiectul prezentei norme sunt:

a) condiționate de constatarea prealabilă de către societate a producerii riscului asigurat, conform prevederilor alin. (3) și art. 3;

b) necondiționate de constatarea prealabilă de către societate a producerii riscului asigurat, aceasta realizându-se ulterior efectuării plății, asigurări care stipulează plata indemnizației către terțul beneficiar *la prima cerere* a acestuia sau alte expresii similare, conform prevederilor alin. (4) și art. 3, dar care nu se încadrează în categoria garanțiilor autonome reglementate de art. 2.321 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În aplicarea prevederilor art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu completările ulterioare, societățile prevăd în asigurările de garanții dispoziții clare și concise din care să reiasă fără echivoc încadrarea acestora în una dintre categoriile prevăzute la alin. (1).

(3) Asigurările de garanții condiționate, menționate la alin. (1) lit. a), sunt cele care prevăd obligația societății de a plăti o indemnizație terțului beneficiar sub condiția constatării producerii riscului asigurat și a neîndeplinirii obligațiilor principale ale asiguratului, din culpa exclusivă a acestuia din urmă.

(4) Asigurările de garanții necondiționate, menționate la alin. (1) lit. b), sunt cele care prevăd:

a) obligația societății de a efectua plata unei indemnizații către terțul beneficiar la prima cerere a acestuia, care să nu fie condiționată de:

(i) constatarea în prealabil, de către societate, a producerii riscului asigurat și neîndeplinire a obligațiilor principale ale asiguratului, din culpa exclusivă a acestuia din urmă;

(ii) recunoașterea culpei de către asigurat sau acordul asiguratului cu privire la efectuarea plății și/sau inexistența unei dispute între acesta și beneficiar cu privire la temeinicia cererii de plată și/sau a sumei pretinse;

(iii) prezentarea de către beneficiar și/sau asigurat a altor documente decât cele expres prevăzute de legislația în temeiul căreia se solicită constituirea de instrumente de garantare necondiționate ce pot fi emise de societățile de asigurare, cum ar fi, fără a se limita la, declarația beneficiarului cu privire la culpa asiguratului ori notificarea transmisă de către beneficiar cu privire la obligațiile neîndeplinite de asigurat și modul de calcul al sumei pretinse;

(iv) refuzul ori imposibilitatea asiguratului de a plăti beneficiarului suma pretinsă, precum și intrarea asiguratului în procedura de insolvență;

b) obligația societății de a efectua plata sumei pretinse de terțul beneficiar în termenul maxim prevăzut de asigurarea de garanție, dar care nu poate fi mai mare de 30 zile de la data primirii cererii de plată și a documentelor menționate la lit. a) pct. (iii);

c) dreptul societății ca, după efectuarea plății:

(i) să analizeze și evalueze faptele și actele prezentate de asigurat și/sau beneficiar, precum și temeinicia cererii de plată și a sumei pretinse;

(ii) în vederea recuperării sumelor plătite, să se poată îndrepta împotriva asiguratului, în cazul constatării producerii riscului asigurat și neîndeplinirii de către acesta a obligațiilor principale garantate, prin executarea contragaranțiilor constituite și prin alte mijloace prevăzute de lege, și/sau a terțului beneficiar, în cazul constatării lipsei temeiniciei cererii de plată ori a sumei pretinse, prin alte mijloace prevăzute de lege.

Art. 3 – Cerințe minime privind subscrierea riscurilor aferente asigurărilor de garanții

(1) Societățile implementează un sistem riguros de analiză și evaluare a situațiilor economico-financiare ale potențialilor asigurați și a capacității acestora de a-și executa obligațiile principale și subscriu riscurile aferente asigurărilor de garanții asigurându-se că din analiza efectuată rezultă că potențialii asigurați au capacitatea financiară și tehnică de a-și executa obligațiile principale garantate prin respectivele asigurări.

(2) Societățile realizează procesele de analiză și evaluare menționate la alin. (1) conform politicilor și procedurilor interne adoptate în cadrul sistemului de guvernanță și cu respectarea principiului documentării.

(3) Suplimentar celor prevăzute la alin. (1), societățile subscriu riscurile aferente asigurărilor de garanții necondiționate și se asigură că:

a) asiguratul constituie în favoarea societății, pe toată durata valabilității asigurării, contragaranții a căror valoare este cel puțin egală cu nivelul sumei asigurate;

b) contragaranțiile constituite și emitenții acestora au o calitate adecvată, astfel cum rezultă din procesul intern al societății de evaluare a acestora, pe baza politicilor și procedurilor adoptate, în sensul minimizării riscului de neexecutare și/sau de neîncasare a valorii contragaranțiilor în cazul executării acestora.

(4) Asigurările de garanții pot fi încheiate în format tripartit, respectiv prin acordul societății, asiguratului și beneficiarului.

Art. 4 – Actualizarea politicilor și a procedurilor

În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (2) lit. a) și e), art. 28 alin. (2) lit. a) și alin. (3) din Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, societățile actualizează politicile și procedurile privind subscrierea riscurilor aferente asigurărilor de garanții pentru a asigura respectarea prevederilor prezentei norme, în termen de maximum 60 zile de la data prevăzută la art. 5 alin. (2).

Art. 5 – Prevederi finale

(1) Nerespectarea prevederilor prezentei norme se sancționează potrivit prevederilor art. 163 din Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 28 din Legea nr. 236/2018, cu completările ulterioare.

(2) Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

**Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Nicu MARCU**

București, ...

Nr. ....